

1. Szeretet

a) Szeretet Isten iránt

Az Isten iránt való igazi és tökéletes szeretet az, amikor a lélek izzóan, minden erejével Istenbe ömlik és benne nem keres semmiféle ideigvaló vagy örök hasznót; hanem Isten iránt egyes egyedül az ő örök jósága, szentsége, tökéletessége és boldogsága miatt gerjedezik. Mert a finomult lélek szinte undorodik attól, hogy Istent haszon vagy jutalom kedvéért szeresse. Hiszen Isten maga is, amikor minden erényével átömlik az ember lelkébe, nem remél semmi hasznót sem az embertől; hanem egyszerűen az ő természetes boldogságát kívánja közölni az emberrel. Aki csak azért szereti az Istent, mert ez a maga javára válik, vagy főképpen azért, hogy így Isten közölje vele az ő boldogságát, annak

az Isten szeretete csak természetes és tökéletlen.

S ugyan mi indít minket Isten igazi szeretésére? Maga az Isten igazi ismerete. Mert benne feltaláljuk mindazt, amit szerethetünk; megvan benne a nemesség, szentség, hatalom, bölcsesség, jóság, szépség, gondviselés stb. De Isten igazi szeretésére ösztönöz minket az az örök, véghetetlen, szakadatlan és hűséges szeretet is, mellyel Isten viseltetik irántunk.

Vajjon mi bizonyítja, hogy bennünk megvan Isten iránt ez az igazi szeretet? Megmondja maga az Úr Jézus: „Aki parancsaimat bírja és azokat megtartja, az az, ki engem szeret.” (Já. 14, 21.) S mit mond Szt. Ágoston? Csak annyira szeretjük Istent, amennyire megtartjuk az ő parancsolatait.

Ugyanez áll azonban az önkéntes fogadalmakról is, mert ezek is éppen úgy köteleznek, mint a parancsok.

De Szent Gergely is ugyanígy nyilatkozik: „Térjetek, szálljatok magatokba kedves testvérek, úgymond

és nézzetek utána, vajjon igazán szeretitek-e Istent? És ne higgyen senki a lélek szavának, hacsak a tettek tanúságát nem tesznek mellette. Mert a Teremtő szeretéséről az ajaknak, szívnek és életnek kell tanúságot tennie. Az Isten iránt való szeretet soha sem tétlen. Nagy dolgokat művel, ha megvan; míg ha rest a munkára, már nem is szeretet.

Ennek a munkálkodásnak, e parancs megtartásának azonban meg kell tisztulnia a szándék révén. Ne azért tegyük, mert valami büntetésről félünk, ne is a jutalom miatt teljesítsük azokat, mert mint Szent Ágoston mondja: Istent az szereti, aki nem azért tartja meg a parancsolatokat, mert erre serkenti a büntetés nagysága vagy a jutalom vágya; hanem azért, mert a parancs tárgya a legjobb és tiszteletes valami.

De van még más két jele is az Isten iránt való nagyon is igazi szeretetnek. Az egyik, amikor az ember együtt örvend Istennel minden-

ben, amik neki tetszenek, bárki részéről, bármikor és bárhol történik is az. A természetes szeretet ugyanis semmiféle dícséretet sem érdemel Istentől, mert mindig csak magára gondol, a maga hasznát keresi, hanem csakis az ingyenes, az éرتektelen szeretet, ez pedig mindig másra irányul. A másik jel az, amikor az ember együtt szomorkodik Istennel mindabban, ami neki visszatetszik bárki részéről, bármikor és bárhol történjék is az.

b) A felebaráti szeretet

Az igazi felebaráti szeretet ez: Szeressük felebarátunkat, barátunkat és ellenségünket egyaránt úgy, mint mi magunkat; amiként Szent Ágoston megmondotta: A felebarátunkat szeretni mint magunkat, annyit jelent: Istenben, Istenhez és Isten miatt.

Úgy kell tehát kinek-kinek szeretnie a felebarátját, mint saját magát; mert amiként minden jót kíván magának és menekül minden baj elől: